FARAGÓ DÁNIEL

IN MY LIFE

VÁLOGATOTT VERSEK (1995 - 2003)

Publio

In my life

Válogatott versek (1995-2003)

Faragó Dániel

Publio Kiadó

2013

A borító a szerző ötlete alapján Borovi Dániel munkája.

Minden jog fenntartva!

Kiskor

Kis virág

Ha hideg van, beviszlek, és melengetlek;

ha nem öntöztek, itatlak és etetlek,

ha fáradt vagy, kis virág, van itt egy ágy:
pihend ki sorsod fáradalmát,
ha megjössz, segítek, s „gyámollak”,
s ha meg elmész, tiszta szívvel gyászollak.

1995. március 17.

Eném panasza

Hunor, Magyar, két szép fiam!
Elvitte őket egy folyam?
Vajon hol találhatnám meg őket?
Erdőben üldöznek szarvasünőket?

Anya vagyok, kinek elveszett gyermeke!
Szállj le hozzám föntről, ó, jóslás istene.
Mondd, mitévő legyek; hazajönnek-e még?
Tudják-e, hogy mit érez szülőanyjuk, Eném?

Este, mikor Eném nyugovóra tért,

jött hozzá az isten és titkosan beszélt:
– Magyar visszajönne, Hunor ottmaradna,
hol sokszáz szarvas van, egész vadászpompa.

Egyszer visszajönnek, engedélyt kérni,
ott azon a földön letelepedni,
édesapjuk, Ménrót, engedélyt megadja
és letelepszik ott a két deli szittya.

Enéh megköszönte hát a jóslatot,
és majdnem boldogan azon gondolkodott,
mikor lesz az a Nap, mikor hazatérnek,
megadni a búcsút Ménrótnak, Enéhnek.

Három nap telt bele, és ők hazatértek,
letelepedésről apjukkal beszéltek,
anyjukat is tartották szóval,
vadászkalandokkal, ottani jókkal.

Aztán elbúcsúztak, csupa könny szemekkel,

és ellovagoltak két daliás pejjel.
Otthon jelenlétük búbánatot oltott,
hisz az anyjuk, Eméh, érezte, hogy boldog.

1995. november eleje

Az ünnep

Ünnep van… az egész országban
békességes csend honol,
puttonnyal a kezében csak
szegény Jézus robotol.

Hogy végre megpihenhessen,
én szívesen várom,
de ő – fél perc – csak jön és megy
amikor nem látom.

1996. december 13.

Az özvegy két fia

Hej, férjem, Lőrinc, miért haltál te meg?
Most nem látod, milyen daliás gyermeked:
Miklóska, kinek egy tucat éven át
tanítottad a vitéziskolát.

Mikor gyerek volt, egy nap azt mondta neked:
– Nagykoromban én legyőzök ezer csehet! –
meg is tette ez az erős, nagy gyerek,
hej, férjem, Lőrinc, miért haltál te meg?

Tudom, hogy ezt inkább Györgytől vártad volna,
de ő, amit ráhagytál, mind ellumpolta,
Gyurika a lustaságnak élt s a szesznek,
nem érdekelte, hogy mások vért verejtékeznek.

Lőrinc! *Mikós* tartja fenn emlékedet,
s nem György, ki megölésén elmélkedett,
s bár csak másodszülött, fordítsd *rá* szívedet.

Hej, férjem, Lőrinc, miért haltál te meg?

1996. október 21-23.

Elmélkedés

A Kisfaludy Társaságnak köszönöm életem:
ha a hirdetésük nincsen, akkor elszegényedem.
Mondhatnának zöldfülűnek, rutinban lennék szegény,
megmentett Toldi Miklós, főhősöm, e derék legény.

1847. Csupán harmincéves vagyok,
előttem még egy-két Toldi-fejezet álma ragyog.
Toldi szerelme, estéje, mind zamatos cím vagyon,
s a pályadíj, amit érted kaptam, Miklós!... egy vagyon!

S eme szerény művemért még van „nálam” egy ajándék,
amit kaptam, s amiről sok éven át csak álmodék.
Költőtársam, Petőfi barátsága ez, s ér sokat,
s egy ilyen nagy ember lelke megoldja a gondokat.

Pedig az én életemben gond nem is igen akad:
lassan már az egész ország ismeri a Toldimat,
Petőfi lelke még szebbé tette nékem éltemet,
rá gondolok akkor is, ha az öregség eltemet.

1996. október 21-23.

Caesar

Figyelmeztették halkan:
– Vigyázd Mars Idusát! –
S Ő nem törődött vélük,
csak csörtetett tovább.

Biztosan csak ő tudta:
ma száz tőr szúrja át,
s derűsen lépte át a
Szenátus kapuját.

Pompejus szobrának bent
nekitámaszkodott,
s emelt fővel várta a
sok gyilkos szónokot.

S előjöttek hatvanan,
tőrüket csillantva,
s százhúsz szem irányult Rá
gyilkosat pillantva.

– Et tu, mi fili Brute? –
kiált egy ifjúra,
kiben jól ismerte föl,
hogy fogadott fia.

És huszonhárom sebből
vérzett a dicső hős,
s a Pompejus-szobornak
bronz-lábaihoz dőlt.

A merénylőcsapat rú-

tul elmenekedett,

és Pompejus lábánál

a Hős kiszenvedett.

1997. november 9.

Karácsonyi Köszöntő

Az erdő sűrűjéből szánkó csilingel:

ma reggel egy nagy, szent nap reggele virradt fel.

Ajándékot csen csizmánkba a Télapó,

s élvezi, hogy szakadatlan hullik rá a hó.

Karácsony. Felcsendül az angyali zene,

hogy a Gonosz birodalma megremeg bele,

megértik a csalók, rablók és gyilkosok,

hogy Ma minden a Világbéke körül forog.

Az évek vége felé – ritka pillanat –

Földünk egy öldöklésmentes világot mutat.

Hogy ne legyen háború, csak tűzszünetünk,
évi háromszázhatvan*hat* ilyen kell nekünk!

S este, mikor a Fa alá bevackolunk,
gondoljunk Rájuk, kikre ilyenkor gondolunk.
Milliókra, kik éheznek ünnep helyett
s kiknek ünnepi asztalán a Semmi nevet.

Azokra, kik nem töltik velünk a telet,
arra a sok emberre, ki velünk nem lehet.
Szeretteinkre, kikből, csak más szavakkal
Kívánságként, álomként, biztos feltört e dal:

Az évek vége felé – ritka pillanat –
Földünk egy öldöklésmentes világot mutat.
Hogy ne legyen háború, csak tűzszünetünk,
évi háromszázhatvan*hat* ilyen kell nekünk!

1997. november 20-22.

Indulunk haza?

I.

Deukalión fia, Ídomeneusz vagyok!
Személyem akhájok közt örök dicsfényben ragyog.
Negyven körül járhatok, biztosan nem pont’ annyi,
pontosan is tudom, de nincs időm számolgatni.

II.

Képzeljék el, kilenc év után indulunk haza,
hol asszony vár, cserfes gyermek és pompás lakoma!
Egy a baj: verve távozik sok akháj katona,
de a család még sokkal fontosabb, mint a csata!

III.

Mint azt megírta Homérosz, hja, és Weöres Sándor,
kilenc éve hajóztam el szeretett hazámtól.
Színezüstben csillogott sisakunk, pajzsunk, vértünk,
s Zeuszhoz sok krétai nő imádkozott értünk.

IV.

Még Knósszoszban áldoztunk a tengerek urának,
dicsőséges fivérének az istenatyának –
s meghallgatta fohászunkat, Trója alá épen
értünk –, s kilenc év után újra ezt tesszük éppen.

V.

Épp’ felém tart, míg beszélek, egy ember. Tán követ.
Messze van, nem ismerem fel, nem tudom, ki lehet.
Most ismerem meg, Odüsszeusz, a leleményes!
– Nagy Ídomeneusz, bajtársam, barátom, édes
testvér, nem mennek a fürtös akháj hősök haza,
Átreidész mennydörögte: „Most győzünk, vagy soha!”
Dárdás Ídomeneusz, jöjj, rád is vár a csata! –
– kiáltá a leleményes. – Győzelmünk nincs oda! –

VI.

Hát maradunk. Harcolunk. Tán meg is halok benne.
Tulajdonképpen ebből a szempontból szerencse,
hogy nem gyászol, hisz’ nincs nejem, s utódom se, „semmi”.

Tán lesz, majd ha Pávaszemet ki tudtam heverni.

1998. március 8.

Akhilleusz pajzsa

Mérionész, hívd a többit, gyerünk, krétaiak!
Serkentsd őket, öljék a trószt egy ílyen pajzs alatt!

Ma reggel még csak nyögött a legkiválóbb görög,
lakomázás helyett már vértjébe öltözködött,
s könyörgött: míg fényes Patrokloszért bosszút nem áll,
ne takarja be éjszínű leplével a halál!

Mérionész, hívd a többit, gyerünk, krétaiak!
Serkentsd őket, öljék a trószt egy ílyen pajzs alatt!

Nagy emberhez, félistenhez, csak nagyszerű pajzs jár,
márpedig annál nincs jobb, mit Héphaisztosz dajkál,
hogy aztán meg is szülessen a csodás műremek,

s férfiölő csatában felöltsék a nagy nevek!

Mérionész, hívd a többit, gyerünk, krétaiak!
Serkentsd őket, öljék a trószt egy ílyen pajzs alatt!

Mi van a pajzsra festve? Odüsszeusz, odanézz:
azon két pörlekedő az ifjabb Átreidész
és Párisz, a széporcájú, éppen veszekszenek,
s, ah! Éppen argoszi szép Helené teste felett!

Mérionész, hívd a többit, gyerünk, krétaiak!
Serkentsd őket, öljék a trószt egy ílyen pajzs alatt!

Íme, a csillogó pajzson hadsereg ostromol,
a bástyát asszonyok védik, s vélük gyermek bomol!
Hiszen harcban-gyönge nőnek a trószt kalapálta
s komolytalan gyermeknek a nagyelméjű Sánta!

Mérionész, hívd a többit, gyerünk, krétaiak!
Serkentsd őket, öljék a trószt egy ílyen pajzs alatt!

A dús fürtű tőkék dús fürtű akhájt jelentnek,
s a mulatozók közt egyre-másra ismerem meg
akháj bajtársaimat, kik harc után vígadnak,
mert teljesen legyőztük dicső trójaiakat!

Mérionész, hívd a többit, gyerünk, krétaiak!
Serkentsd őket, öljék a trószt egy ílyen pajzs alatt!

Most látom, mit vésett az isten az alsó képre!
Oroszlánharapástól fröccsen egy bika vére;
két oroszlán marja: Akhilleusz... s tán egy isten?
A bika pedig nagy Hektór? Azt remélem, igen!

Mérionész, hívd a többit, gyerünk, krétaiak!
Hajtsátok a fényes Akhilleusznak a vadat!
Hogyha Hektórt legyőzi, tán enyhül maró dühe!
Utánam, Mínósz sarjai! Kréta, mindent bele!

1998. április 26.

Édesanyám Rózsa fája

Édesanyám Rózsa fája,
én valék a legszebb ága,
mármint az édesanyámnak,
kit ősszel sajnos kivágtak.

Engem is lereccsentettek,
majdnem káromkodtam egyet.